אוהב ישראל — פקודי

אלה פקודי המשכן וגו'. פוקד ע"פ משה גו'. הנה באמת אחז"ל דאין הברכה שורה בדבר המדוד והשקול והספור. והנה כאן במלאכת המשכן שנעשה הכל ע"פ חשבון ובמדה הקצובה ואעפ"כ. היה הברכה שורה בה. דהנה כתיב עיניך בריכות בחשבון. דבאמת שורש העין רעה הוא כמו בלעם הרשע דבכ"מ שנתן עינו הי' שולט שם מארה וקללה ר"ל. מפני שהרשע הזה במה שהסתכל באיזה דבר הפרידו משורשו העליון של מקור החיים מחמת שהי' להוט ומתאוה לאותו דבר והי' הדבר נחשב בעיניו ולא הי' מסתכל בחיות הפנימי שבתוכו שהוא כח עליון משמו ית' המחיה אותו. אך גבי זרע ישראל עם סגולתו כתיב עיניך בריכות בחשבון אף בדבר שיש בו חשבון ובא לגדר מנין ומספר אע"פ כן אינו מזיק הסתכלות הזה מחמת שהאיש הישראלי בכל דבר שהוא רואה ומסתכל אז הוא רואה כח הבורא ית' הנמצא בו ומחיה אותו. וכיון שמדביק הדבר ההוא לשורשו אז בראיה זו אדרבה עוד ממשיך שפע וברכה ממקור עליון על הדבר ההוא. וזש"ה עיניך בריכות בחשבון היינו שהעינים שלך נעשו כמו בריכות ומקורות ההשפעה אף בדבר שיש בו חשבון. וזש"ה אלה פקודי המשכן. ר"ל שנמנה במשכן כמה פעמים כל דבר ונעשה הכל בחשבון. ואעפ"כ היה הברכה והשכינה שורה בו. ואדרבא שהיה המנין צורך גבוה. ובמנין זה ניתוסף בו קדושה. וזה"ש אשר פוקד ע"פ משה. מחמת שיצא המנין מפי משה. שהיה בקדושה ובדביקות העליון. ולא עוד אלא שע"י המנין ניתוסף בו ברכה. והבן:

עוד יש לאלוה מילין בפסוק הנ"ל. דלכאורה אינו מובן הכוונה של מרע"ה רשכה"נ. לעשות חשבון מנדבות המשכן. ומי הכריחו לזה. ובודאי הכל בחכמה עשה: ובהעיר לב י"ל. כי הנה ידוע שתבנית המשכן וכל כליו הכל היה מכוון ומרומז לכל העולמות הק' העליונים. וכמו שהעולמות העליונים הם בחי' אלוהות. וכולם בשם קודש נקראים. אך על כל פנים מדריגות מדריגות יש זה למעלה מזה בסוד עילה ועלול. וכולם מקבלין דין מן דין. וכל עולם הוא בבחי' יותר קודש מעולם שלמטה ממנו בבחי' ומדריגה. וכמ"כ בהמשכן היה בחי' קדשי קדשים. ובחי' קודש והעזרה. ובין כל אחד היה פרוכת ומסך אשר הוא מפסיק בין זה לזה. וכבר דיברנו קצת מזה לעיל בפ' תרומה. בפסוק ושמת את השלחן וכללו של דבר כי דוגמת המשכן וכליו הוא ממש כביכול דוגמא ורמז לעלמין עלאין קדישין. בכל הבחי' והכל הוא אלוהות הקדוש והנה נודע כי ישנו עולם הקדוש הנק' בבחי' עולם החשבון. ושם אחיזת הדינים ר"ל. ומשרע"ה היה רוצה להעלות אותו העולם ולהמתיקו בשורשו. ע"י שרשי חסד העליון הק'. וזה היתה כוונת משרע"ה בפקודת המשכן:

והנה כבר כתבנו לעיל דבמלאכת המשכן היה חכמת אלהות וצירוף אותיות. ושמות הקדושים. כמו בבריאת שמים וארץ. כמאחז"ל יודע היה בצלאל לצרף כו'. והנה במעב"ר כתיב בראשית ברא אלהים. שמתחלה עלה במחשבה כו'. ואח"כ כתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. בה' זעירא כתיב שמרמז לשם אדנ"י. ואח"כ כתיב ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. הוא יחוד הוי"ה אלהי"ם. כמ"כ כיוון משרע"ה וייחד הכל במלאכת המשכן בהמספר אשר פקד ומנה. ולזה מרומז בזה הפסוק אל"ה פקוד"י המשכ"ן. ר"ת אפ"ה וס"ת הי"ן כי אפ"ה הוא מדת היבש רומז לתוקף הדין הקשה והיבש. והוא מספר פ"ו כמנין שם אלהי"ם בחי' דין וזהו בחינת דינא קשיא. והי"ן הוא מדת הלח רומז שאינו כ"כ דין הקשה רק דינא רפיא. והי"ן הוא מספר ס"ה כמנין שם אדנ"י הק'. ורצה משרע"ה רשכה"נ להמתיקן בשרשי החסד ולזה המתיקן בר"ת וס"ת של מ"שכ"ן ה"עדו"ת כי ר"ת הוא מ"ה שם מ"ה הק' וס"ת הוא ת"ן מספר יו"ד פעמים מ"ה היינו שהמתיקן בשרשי עשר הויו"ת הק'. וגם אותיות אמצעיים של משכ"ן הם ש"כ רומז שהמתיק ג"כ הש"ך דינין. ואותיות אמצעיות של

ה"עד"ת הם ע"ד מספר שם הק' אכדט"ם שהוא שם המיתוק להמתיק הדינין ע"י סוד הדעת. וזהו אשר פוקד ע"פ משה. שהוא סוד הדעת העליון הק' עבודת הלוים. היינו שזהו עיקר עבודת הצדיקים הדבקים ונלוים אל הש"י ותורתו הק'. להמתיק הדינין ולהמשיך כל טיבו וחדו וכל ברכאין קדישין. ע"י שרשי חסד העליון הק' ביד איתמר איתמ"ר הוא מספר ל"א פעמים שם אהי"ה הק'. והם עיקר שרשי החסד שם א"ל הקדושים ושם אהי"ה הקדוש. וגם בחי' אהרן הכהן נודע כי הוא בחי' ומדת ורב חסד. וזהו עיקר עבודת הצדיקים כל ימיהם להמשיך כל טיבו וחדו וכל ברכאין להכנ"י לעילא ולתתא. וכיה"ר אמן. והבן כ"ז היטב:

וירקעו פחי הזהב וקצץ פתילים. לעשות בתוך התכלת גו' מעשה חושב. דהנה מלאכת מחשבת אסרה התוה"ק ויליף ממלאכת המשכן. שהיו כל עשיותיו במחשבה נכונה זכה וברורה ע"י בצלאל ועושי המלאכה אשר אתו. אשר מילא אותם אלהים בחכמה בתבונה ובדעת. והנה כבר ביארנו דמלאכת המשכן היה דוגמת מעב"ר. וידוע מאחז"ל שבתחלה עלה במחשבה לברוא את העולם במדה"ד. ראה שאין העולם מתקיים שיתף עמו מדה"ר. דגם במעב"ר הכין השי"ת צרכי עולמו כל הדברים הנצרכים להבריאה וכל המדות כמו כסף וזהב ותכלת וארגמ"ן. ומתחלה עלה ברצונו להנהיג את העולם במדת הזה"ב. אח"כ נתיישב כביכול ברצונו וראה שטוב ויפה לעולמו שיתנהג במדת כסף. כמ"כ בצלאל והאומנים אשר אתו לקחו והכינו להמשכן שהוא מעין דוגמא של מעלה. כל הדברים אשר התנדבו בלבם בנ"י זהב וכסף ונחשת. והמשיך ע"כ הנדבות קדושה מכסף וזהב כו' העליונים. והנה כמו שהוצרך הש"י בבריאת שמים וארץ לשתף מדה"ר. כך התכוונו גבי משכן עושי המלאכה. וז"ש וירקעו פחי הזהב שעשו פחים של הזהב דק דק מאוד. ר"ל שהמדה של הזהב המתיקו עד למאוד לעשות דק היטיב וקצץ פתילים לחתיכות קטנות שלא להיות המדה של זהב בשלימות. רק לערבו בתוך התכלת והארגמן בתוך עניני העולם להיות מעורב בתוכו מעט עפרות זהב כי גם הגבורות בחי' זהב הם צורך העולם לפעמים להכניע חלקי הרע. אבל העיקר הוא מחשוף הלבן גוון הכסף. וז"ש מעשה חושב. ר"ל שבחי' זהב הוא מעשה חושב אשר עלה במחשבה לברוא במדה"ד. יהיה ג"כ מעורב קצת בתוך מדות העולם ולהשתמש בזהב שהוא בחי' הגבורה רק מעט מן המעט. והעיקר הוא להתנהג במדת החסד. כמ"ש עולם חסד יבנה. והבן כ"ז היטב:

הפטרה ותשלם כל המלאכה גו'. בילקוט ותשלם המלאכה א"כ כאן. אלא כל המלאכה זו מלאכת וא"ו ימי בראשית שנא' מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות ועשה א"כ כאן אלא לעשות. עדיין יש מלאכה אחרת וכיון שבא שלמה ובנה את בהמ"ק אמר הקב"ה עכשיו שלימה מלאכת שמים וארץ כו' ע"כ: ונראה דהנה הש"י האצי"ל ובר"א ויצ"ר ועש"ה את העולמות כולם עד"ז היינו שיהיה כל עולם לבוש לעולם שלמעלה ממנו היינו שיש עולם שהוא בחי' נשמה לנשמה. ויש עולם למטה ממנו שהוא רק בחי' נשמה והוא לבוש להעולם שלמעלה ממנו וגם עוד למטה מזה העולם יש עולם שהוא בבחי' רוח. והוא לבוש לעולם הנשמה שהוא למעלה ממנו. וכן עוד למטה יש עולם שהוא רק בבחי' נפש והוא לבוש לעולם הרוח שהוא למעלה ממנו. וכל העולמות הם לבושים זה לזה כאו"א לעולם שלמעלה ממנו ולא היו יוצאים העולמות להיותם נכללים בגוף. עד שנבנה הבהמ"ק כי הבהמ"ק בכל כליו ופרטיו הי' דוגמת כל העולמות. והיה בהמ"ק גוף קדוש לכל העולמות ואז יצאו כל העולמות להיותם נכללים בהגוף הקדוש. ר"ל הבהמ"ק. וזהו מ"ש הילקוט שאז נשלם מעב"ר. כי היו העולמות חסרים גוף קדוש. שיוכללו בו. עד בנין בהמ"ק. וזהו רומז בפסוק לעשות לומר לך שיש עוד לעשות דבר מה והוא הגוף הקדוש להעולמות. והבן כ"ז היטב: